

“Els referents cultes de la novel·la són, per a mi, experiències vitals”

Sebastià Alzamora (Llucmajor, 1972), edita a Destino la novel·la *La pell i la princesa*, premi Josep Pla. Poeta i narrador, Alzamora és premi Ciutat de Palma (*Sara i Jeremies*) i Documenta (*L'extinció*).

—La contracoberta diu que és una història d'amor i una indagació en els mecanismes del poder, i després, una faula. També, una història romàntica a partir de diferents veus narratives i de la deformació i sublimació dels mites europeus. Finalment, una crònica de les passions que enterboleixen la vida humana i d'un secret que no s'hauria d'haver revelat. De tot això, que és, sobretot?

—Una història que celebra la vida humana i que intenta parlar sobre aquesta, la vida humana entesa en el seu sentit més primari, més bàsic.

—Parlem ara del personatge principal.

—Puppa pertany a la nissaga de protagonistes odisseics que construeix la identitat a partir de la seva experiència i del seu viatge, entenent el viatge com el que és dins la nostra tradició, una metàfora de la vida.

—Quin procés segueix?

—És una mena de full en blanc, una bèstia de càrrega, que es construeix a partir de tres coses que són el combat —la seva vivència com a soldat de fortuna—, l'amor —l' enamorament impropri que li agafa per la princesa del títol— i la cultura i els llibres, als quals és introduït per un rabí que li fa de Pigmalí. I a partir d'aquí la seva personalitat anirà complicant-se fins a dissociar-se. O escindir-se.

—El camí deu estar farcit de referents culturalistes clars o implícits, no?

Sebastià Alzamora publica *La pell i la princesa*, premi Josep Pla, a Destino.

—Se'n poden dir culturalistes, però la paraula no m'agrada. Per a mi, la cultura i la literatura formen part de la vida, i separar culturalisme de vitalisme em sembla una idea desencertada. Introdueixo aquestes elements perquè per a mi han estat experiències vitals importants. I perquè donen consistència a la novel·la, és clar.

—Consistència i pes, suposo, no?

—Sí, encara que no es tracta d'usurpar el prestigi de ningú, sinó de donar-li pes ideològic i oferir diferents nivells de lectura perquè cada lector pugui aprofundir fins a on li vingui de gust.

—Busqueu, doncs, una relectura?

—Sí. M'agradaria que la novel·la en fos mereixedora. La relectura, penso, és la recerca d'una cosa

importantíssima en la literatura, que és el matís.

—Per què heu triat Praga d'escenari?

—És un mite cultural que dona atmosfera a la novel·la.

—Un fet tan misteriós com l'enquadració d'un llibre amb pell humana deu amagar actituds conegudes. Podria ser una lliçó: darrere de tot fet inquietant s'amaguen les veritats humanes.

—Sí. Al darrere de tot misteri el que s'amaga és la vida. La vida segurament no és un misteri per descobrir, com un repte per entomar. I els meus personatges, com el Puppa, accepten aquest repte, no accepten cap destí imposat i intenten ser lliures. Al darrere de qualsevol enigma s'amaga la lluita per ser lliures.

—Tot i que el llibre pot ser vist com una faula, la intensificació de les sensacions, la descripció de moments viscuts amb intensitat, és clara. Voleu que, bo i parlant de llibres enquadrats en pell, aquest llibre visqui en la pell del lector?

—Evidentment. Té a veure amb allò que deia de la literatura com a experiència vital. M'agradaria que el lector, a més d'haver llegit un argument, tingues la sensació que li ha passat alguna cosa que pot tenir conseqüències en la seva persona, en la seva vida, fins i tot. I per això un ritme i un marc d'imatges i de referències que encaminen el lector a aconseguir aquest objectiu.

—El joc entre concreció i abstracció, entre fet i idea, deu ser la clau de volta del llibre, oi?

—Sí. És el nucli del discurs, o del joc, de la novel·la.

Lluís Bonada